

Azért sejtem

2006. 04. 23. – Egressy Zoltán

Néha futballozik a Színészválogatottban, ahogy én is. Nem színész, de hát én sem. Ma az aszódi nevelőintézetben volt meccs, az ő Mercedeseben utaztam, hallgattam vele kedvencét, a *Nessun Dormat Pavarottitól*. De ez semmi a hátsó üléshez képest. Ott igazi színész ült, maga a Hídember utazott velünk. A választás napján!

Az imént elhúzott felettem egy repülőgép. Ferihegy felé tart, nemsokára leszáll. Zuglóban légifolyosó alatt sikerült lakást vásárolnunk, gyakorta történik hasonló esemény. Meggyőződéseim szerint illúzió az egész. Lehetetlen egy ekkora, nehéz szerkezetnek levegőben maradnia. Hát gravitáció. Valóban a levegőben van, ez nem kérdés, a kérdés az, hogy ez miként lehetséges, ha lehetetlen. Magyarázatom szerint a közös hit tartja fenn. Olyan, mint a telefonálás. Az emberek azt hiszik, létezik ilyen. Gyerekkorban megszokják, és később nem jut eszükbe, mennyire nonszensz. Attól tartok, hogy ha bármelyik gépen egyetlen egyvalakinek eszébe jut, hogy ilyen nincs, azonnal lezuhan a gép.

Két különösen fájdalmas futballélményt őrzök gyerekoromból. Az egyik a 78-as argentin-magyar. A másik egy 1984-es Aberdeen-Újpest kupameccs. A visszavágón úgy másfél percet kellett volna kapott gól nélkül kihúzni Skóciában a továbbjutáshoz. Szendrei József volt akkoriban az Újpest kapusa, kiállították, kikaptunk, kiestünk. Csámpi a magyar labdarúgás furcsa figurája volt, szerették a szurkolók, bolondnak tűnt, mint minden kapus. Néha futballozik a Színészválogatottban, ahogy én is. Nem színész, de hát én sem. Ma az aszódi nevelőintézetben volt meccs, az ő Mercedeseben utaztam, hallgattam vele kedvencét, a *Nessun Dormat Pavarottitól*. De ez semmi a hátsó üléshez képest. Ott igazi színész ült, maga a Hídember utazott velünk. A választás napján! Szerencsére nem erről, hanem József Attila istenes költészetéről folytattam eszmecserét vele Aszódig, aztán vissza. A Hídember az is mesélte, milyen jóban volt **Eörsi Istvánnal**, hogy szerették egymást, pedig ugye mennyire másként látta ő a világot, a halála előtt találkoztak, megölelték egymást. Erről és József Attiláról természetesen szívesen beszélgetek vele máskor is. Szendreiével meg a régi Újpestről.

Állítólag az aszódi gyerekek közülük sokan semmit nem követtek el, a szüleiket fedezik, akiknek így nem kell börtönbe menni. A gyerekek viszik el a balhét. Csak nem szeretek ilyeneket írni, hogy „elviszi a balhét”. Azt se, hogy „szivat”, vagy hogy „tele van a hócipőm”. Ezekből ma rendkívül sokat hallottam. Ugyanakkor tagadhatatlan, hogy a modorosságot viszont szeretem. Vagy inkább kedvelem, így modorosabb. Sok benne az ironia.

Már vége ám mindennek, van eredmény, nem tudom, mai utastársaim mit gondolnak (azért sejtem), szerintem mindenesetre nem csak a kutya bölcs, melyről írtam pár napja, hanem Magyarország is. Szereti a nyugalmat, nem szereti az

agresszivitást. És tetszett a kiabálás a győztes pártnál, hogy „Magyarország, Magyarország!” A kisajátított szavak kisajátíthatatlannak talán.

Ági mostanában szelektív hulladékgyűjtőbe hordja a szemetet, nagyon helyes, ma én is elkísértem, mielőtt szavaztunk volna. A konténerek között hatalmas szemétkupac pihent, banánehéjjal, ételmaradékokkal. Hát ez van. Ugyancsak magyar sajátosság az *előzés*. Ha például gyógyszerárban, közértben, mindegy, akárhol sorban áll az ember, és hirtelen nyílik egy másik pénztár, nem létezik, hogy az lépjen oda, aki egyébként következik a sorban. Egészen biztos, hogy hátulról valaki odaugrik. De mire gondol? Hogy ügyes volt? Szemfüles?

Ágival arról beszélgettünk, hogy ha híresek lennénk, milyen ügyek mellé lehetne odaállni. Kinek lehetne segíteni. Olyanoknak kellene, akik nem tudják megvédeni magukat. Mesélt egy trolis élményéről (mi sokat járunk trolival) felszállt egy nagydarab fiú, arcán gúnyos mosoly, kezében sapka. A megállóban egy vékony, védtelen kisfiú kérlelte, hogy adja vissza neki. De nem adta, ezért az utolsó pillanatban a kisebb is felugrott. Visszavette a sapkáját, feltette a fejére, jelzett, hogy leszáll. De a bunkó lekapta a fejéről, ledobta a földre és röhögött. A kissrác felvette, majdnem sírt, már nem tette a fejére, csak állt, a sapkát a kezében szorongatta. Aztán nem történt semmi, a következő megállónál megalázva, megszégyenítve leszállt. És ahogy ment a járdán, óriásit rúgott egy műanyag flakonba. Meg még egyet. Ez az érdekes, hogy mi lesz most? Ági szerint elkezd majd konditerembe járni és erős lesz. Aztán ki tudja.

Julikám ugyan lassan tíz éves, de mellé kell feküdni, mikor elalszik. Amikor nagyon álmos, akkor nagyon kisbaba még. Olyankor, az ágyban érezni legjobban a puha kis arcát.

Nem jön ide sehogy, de remélem, *Rúzs Magdolna* megnyeri a Megasztárt.

Az sem jön ide sehogy – csak nincs több naplóm –, hogy *Nyilas Attila*, aki a barátom, milyen szép verseket ír. Van egy, azt addig a sorig lehet bírni sírás nélkül, hogy „*Apa szerelme anya volt*”. Sokszor kísérleteztem, ott a síráspont.

Amit a máról írtam, a tegnapról, meg a hétről, csupa konkrétum, történés, esemény, mind nem érdekes. Az az érdekes, hogy mihez képest és mennyire tisztességes valaki. Mondom én, aki pénzbedobás helyett megpöckölte a fagyisperselyt. És most is inkább csak azért nem, mert nem merem. De hát ez az! Hogy le van szarva a persely! Hanem a fagyislány! Az az érdekes, hogy mi van a fagyislánnyal!

Egressy Zoltán